CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"And there shall be no more curse: but the throne of God and of the Lamb shall be in it." Rev. 22:3

OCT. 6th, 1961 - No. 515 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

THANKSGIVING

Giving Thanks In Everything

I Thessalonians 5:18.

As thanksgiving day approaches the Christian community gives special thought to the grace of God in the abundant harvest which is being gathered throughout our nation. I say the Christian community, because to most people Monday, October 9 will be just another "day off". This is because such persons do not and cannot see man in his proper perspective. It is the will of God that man should at all times and in all things give thanks unto Him, but this gratitude can be presented only by those who stand in the renewed covenant relationship to the Creator-God: those who have been purchased with the blood of Jesus Christ. It is "the will of God IN CHRIST JESUS", that we should give thanks. The "IN CHRIST JESUS" is the only ground and foundation for the renewed relationship between God and man, and only those who recognize this truth shall truly glorify God this thanksgiving day.

Such persons do, by the grace of God, see man in his proper perspective. Man, who was created in the image of God, expresses that image, among other things, in exercising dominion over creation. In this God-given capacity as ruler man goes out to sow and to reap. But man is also, as someone has so beautifully said, creation's representative before God. Man was made to be the crown of creation and as such he is the spokesman for that creation before the Creator of all.

The earth has again brought forth abundantly under the dominion of man as appointed by God, therein being actively engaged in praising and glorifying the name of the most High. That praise, however, comes to its highest fulfillment when man, creation's representative, takes up that song and expresses it before God in words and sacrifices of thanksgiving. Thus all unites in giving thanks to God as He wills it in Christ Jesus, and His name receives all honour.

A couple of questions the Christian community might well face as thanksgiving day draws near are: How faithful have we been as God's vice-gerents?, and: Are we prepared to adequately represent creation before the Creator as we attend divine worship on Monday, October 9th? Shall you give thanks as is "the will of God in Christ Jesus concerning you?

J. Joosse.

OCTOBER 9
1961

DANKBAARHEID

Rev. Peter Eldersveld, de bekende radio-predikant van de Christian Reformed Church, heeft eens gezegd dat de mensen er geen enkel bezwaar tegen hebben, wanneer een dominee hen vertelt wat zij moeten doen met hun ziel, als hij maar niet zegt wat zij moeten doen met hun portemonnaie. De mensen zijn bereid hun zielen aan God te geven, maar zij willen hun geld liever zelf houden. Zij horen graag hoeveel het God gekost heeft hen te redden, maar zij stellen er geen prijs op te horen hoeveel het kost om God te dienen. Een dominee mag wel spreken over de zaligheid als Gods genadegift in Jezus Christus, maar het wordt minder gewaardeerd wanneer de toepassing daarvan is dat niets meer van ons, maar alles van God geworden is, — ons geld inbegrepen.

Er is ongetwijfeld enige moed voor nodig om de dingen zo te zeggen, vooral in verband met "Thanksgiving Day", ter gelegenheid waarvan Rev. Eldersveld deze opmerkingen maakte. Niet omdat ze niet waar zijn, maar omdat ze niet populair zijn.

Maandag 9 October gaat Canada weer "Thanksgiving Day" vieren. Daar nemen wij een vrije dag voor af en dan worden op verschillende plaatsen veldvruchten naar de kerken gebracht om de overvloed uit te beelden. Daar ligt een mooie symboliek in, namelijk dat wij de vruchten van het land en van ons werk aan de Here willen opdragen.

Onze dankbaarheid zou toch wel tekort schieten — en misschien schiet ze ook wel vaak tekort — indien wij alleen maar erkentelijk zijn voor wat wij ontvingen. Als wij het daarbij alleen laten, kan het best zijn dat deze of gene zegt, dat hij uiteindelijk voor die resultaten heeft gewerkt. Dat kan best zo zijn en het is een groot voorrecht indien wij er voor werken kunnen en niet door de gesel der werkloosheid getroffen worden.

Toch zullen wij het echte van Dankdag missen, indien wij niet zouden zien, dat de grond voor onze dankbaarheid is, dat in de Heiland alles weer van en voor God geworden is. Het gaat maar niet alleen om ons brood, ook al is dat zeer belangrijk. Het gaat er om, dat wij een dag afzonderen willen om ons te realiseren, dat ons gehele leven als zodanig een gave van God is. Met ons gehele leven bedoelen wij dan alles wat er in ons leven is en alles wat met ons leven verbonden is.

Het is echter niet genoeg als wij zien dat ons leven van God is. Er is evenveel reden voor dankbaarheid omdat ons leven weer vóór God mag zijn. Het eerste is juist zo belangrijk als het tweede. Als wij het bij het eerste laten, als wij alleen maar denken aan hetgeen wij ontvangen hebben, zelfs in onze zaligheid, dan bestaat het gevaar dat wij toch weer zelfingekeerd worden. Dan zijn wij blij met wat wij hebben, en met de toekomst die voor ons is weggelegd. Beseffen wij echter, dat ons leven en alles wat daarin is en wat daarmee verbonden is, voor God is, dan zijn wijzelf niet meer het centrum, maar dan is God het centrum en het doel van ons leven geworden.

Dankdag vieren wordt — als wij dat goed op ons laten inwerken — wel erg moeilijk. Dankbaar zijn omdat alles weer van en voor God geworden is, of om het dichterbij te halen: dankbaar zijn omdat ik weer van en voor God geworden ben, maakt de tegenstelling zo scherp. Als dan inderdaad alles in mijn leven weer voor God is, hoeveel schiet ik dan tekort juist omdat ik in alles er zo op uit ben mezelf te dienen. Niemand van ons gaat hier vrij uit. Wij zijn er nog zo ver van verwijderd dat God alles is en in allen.

Wij belijden in de Heidelbergse Catechismus dat het gebed de voornaamste regel van de dankbaarheid is. Dat moet wel erg waar zijn, want als wij goed zien, wat God in de Heiland heeft gegeven en mogelijk gemaakt, dan groeit als het ware het gebed, dat wij er toch beter op reageren mogen. Dat wij terrein prijsgeven in ons leven, zodat Christus regeren zal.

Wij mogen gerust de veldvruchten wel in de kerken brengen en er wordt van ons — terecht — verwacht, dat wij onze dankbaarheid in onze giften zullen uitdrukken. Maar het raakt God niet, als ons hart er niet in spreekt, als er niet een sterk begeren in ons is, voor Hém te leven, ongeacht wat we doen. Want de Bijbel zegt, dat de "offeranden Gods" een "gebroken en verslagen geest" zijn.

D.F.

Take our silver and our gold;
Not a mite would we withhold.
Take our love; O Lord, we pour
At Thy feet its treasure store.
Take ourselves, and we shall be
Ever, only, all for Thee.

PRINSJESDAG 1961

In de middag van Dinsdag 19 September heeft de Koninklijke Familie in twee open rijtuigen een rijtoer door zonnig en juichend Den Haag gemaakt. Bij het "Hofje van Nieuwkoop", waar bejaarden zijn gehuisvest, werd gestopt en boden ouden van dagen het Koninklijk Paar en de vier Prinsessen bloemen aan.

RELIGIOUS INSTRUCTION or CHRISTIAN EDUCATION

Meer dan eens zijn wij in de gelegenheid geweest om in ons blad op het gevaar te wijzen, dat blijkbaar telkens weer opkomt om christendom en het dagelijks leven gescheiden te houden. Er is altijd een sterke neiging om die twee als op zichzelf staande eenheden te beschouwen, niet alleen bij andersdenkenden, maar eveneens bij gelijk gezindten. Voor velen is christendom iets bovennatuurlijks, waar je op gezette tijden aandacht aan kunt besteden, maar waar je niet veel mee kunt beginnen in de dagelijkse praktijk van je leven, ongeacht wat die praktijk is. Het woord "christelijk" is dan eigenlijk een predicaat, een eigenschap die al dan niet aan iets kan worden toegevoegd.

Wij willen er geen geheim van maken, dat ons blad steeds zal trachten die gedachte te doorbreken. Het woord "christelijk" is immers afgeleid van Christus, Die gezegd heeft: "Zie Ik maak alle dingen nieuw".

Het is daarom met veel dankbaarheid, dat wij hiernaast een artikel afdrukken van Dr. R. Kooistra van Trenton, Ont., waarin op glasheldere wijze het woord "christelijk" wordt geïnterpreteerd op het gebied van school onderwijs. Ten dele is dit artikel reeds gepubliceerd in het plaatselijk blad van Trenton, doch de belangrijkheid van de behandelde stof is van zo groot belang, dat wij Dr. Kooistra gaarne dankzeggen, dat hij ons in de gelegenheid heeft gesteld voor verdere verspreiding te zorgen.

Het zal onze lezers opvallen, dat wij voor dit artikel van onze normale kolomwijdte zijn afgeweken. Wij nemen ons namelijk voor overdrukken van dit artikel beschikbaar te stellen voor verdere verspreiding. Dit zal niet alleen onze schoolverenigingen interesseren, doch het kan tevens uitnemend dienst doen om anderen kennis te doen nemen, van wat het woord "christelijk" naar Bijbelse opvatting inhoudt.

Wij stellen ons voor dit artikel dan samen te voegen met het (in het Engels vertaalde) artikel over "Christelijke Wetenschap" eveneens van Dr. Kooistra en gepubliceerd in ons nummer van 21 April j.l. Beide artikelen tesamen zullen dan een kleine brochure vormen, welke wij beschikbaar stellen tegen 25¢ per stuk, 5—10 exemplaren à 20¢, 11—25 exemplaren à 18¢, 26 of meer exemplaren à 16¢. Bestellingen bij vooruitbetaling te richten tot Calvinist-Contact, Hamilton, Ont.

Everyday it becomes more clear that we have to deal with the dilemma as indicated in the heading of this article. Under "religious instruction", or "religious instructions" as some prefer the plural of the noun, is to be understood: instruction in the Christian religion. In practice it means usually that some instruction is given in the biblical history. In Ontario we have a special course designed by the Department of Education to be used for this kind of instruction and many schools have asked the local ministerial association to take care of this task.

Christian education stands for something totally different. It can only be given at a special school. The Roman Catholics have the right to call their schools "separate" schools in most of the provinces of Canada (Manitoba is the exception to the rule) and protestant christians have to establish private christian schools for this purpose. With regard to financial support from the side of the government the Roman Catholics have the advantage that the tax-money paid by the supporters of the separate schools may be used for these schools, whereas the protestants who maintain a private school nevertheless have to pay their share to the public school system as well.

Many Christians in our country, however, seem to be quite content with the hour of religious instruction at the public school, which is not related in any way to the rest of the curriculum. Even in our own circles we meet people, who consider themselves to be thorough Calvinists and yet, are of the opinion that we have only to promote religious instruction and can stay away from the much more costly ideals of Christian education.

WHAT HAPPENED AFTER UNIONVILLE?

I leave the problem as it is for a moment, to tell you what happened after the Unionville Conference of the Association for Reformed Scientific Studies. A reporter from the "Globe and Mail", one of the leading newspapers in Canada, visited us and was very amazed to learn that the Conference did not mean a kind of spiritual retreat with much time given to meditation and worship, but that lectures were given in biology, politics, philosophy and history of art.

The "Globe and Mail" published a very brief communication with a sensational headline "Teens Told Schools Err On Religion".

In a very inaccurate way the report states:

"North American schools are in error when they place religious instruction in separate compartments of their curriculums, Remkes Kooistra, minister of the Christian Reformed Church in Trenton said this week.

He told 200 students from across Canada and the United States attending the third annual Unionville Study Conference sponsored by the Association for Reformed Scientific Studies, that all subjects should be related to religion and the Scriptures".

I am very sorry that this report makes the totally wrong impression that Unionville is something like my private enterprise. All who were present know that I did not make any such statements to the whole audience, though I gladly would have done so. Anyway the reporter shows that he understood what I told him about the idea of Unionville.

FURTHER EVENTS ON LOCAL LEVEL.

Because of the fact that the report in the "Globe and Mail" was so much centered around me, the local newspaper picked it up and published it in "The Trentonian" under the headline: "Trenton Minister Says — Religious Instruction Should Not Be Separated From Curriculum".

But this was not the end of the story.

In the next issue of the local newspaper the matter got even more publicity. We have a column in which several express their opinions under the heading:: "The Burning Issue Is . . .". This time the editor interviewed a number of persons about the burning isssue: "Should Religious Instructions Be Given In Public Schools?"

Some of the answers are of interest to all of our readers, because they express ideals which are met everywhere in Canada.

This is how the editor presented the matter to his readers:

"Last week a Trenton minister Dr. R. Kooistra, brought the subject to public attention when he advocated to a study conference that religious instruction should be incorporated in all subjects of the school curriculum.

Other persons are of the opinion that religion is entirely separated from academic studies and should not be connected with schools in any way".

And here are some of the opinions. You will find the pro and con expressed with the usual arguments. I ask your special attention to the opinion of a Baptist minister Rev. Delany who apparently cannot make up his mind and the ideas of the Supervising Principal, which reflect the position taken by the Ontario Government quite accurately.

Mrs. N. H. Banfield, "I don't see any harm in it. It does more good than harm".

Mrs. E. T. Brown, "I think it should be taught. I know many children who do not attend Sunday School and the public school is their only way of getting such instruction. At school, they have to sit up and take notice and they can be encouraged to go to Sunday School".

Rev. T. R. Delaney, "I like the thought of religious instruction in public schools. I'm in favour of religious education but the heart ache is the matter of equality. They are public schools. What religious education are you going to teach? If we're going to have only one religion taught, then the whole public school system breaks down. I'm against the state showing favouritism toward any one group. Nevertheless, I am appalled by the lack of religious knowledge. There are as many irreligious people — not immoral — but those who push religion into the background. I'm all for educating the people but want no belief shown favouritism".

R. E. Whitley, "I'm definitely against it because I don't believe in religion. Public school children are far too young to be taught religion. If religion is introduced in high school, that's all right".

V. P. Carswell, Supervising Principal, Trenton Public Schools, "Of course the department has laid down a course with books for the teacher to follow. If they are used properly, I see no reason for objection to or discontinuance of the system. Permission to withdraw can be granted to any student not wishing to take religious instruction. So far, no one has felt it necessary to withdraw".

Miss A Sansom, "I favour religious instruction if they can agree on what believe is to be taught. The small amount that the department requires to be taught doesn't do any harm. It starts the children off right. It's up to the parents mainly".

A NEW THESIS.

At this time I would like to formulate a new thesis, namely that "religious instruction" is not able to hold its position without "christian education". More and more public schools, especially the larger ones in the cities and in rural areas where centralization by means of the use of schoolbusses is attained, become neutral schools, schools without any christian convictions and, in fact, irreligious institute of instruction. It is small wonder that the resistance against the provisions for religious instruction made in the laws of the province of Ontario is growing. In April 1959 the Ethical Education Association was formed which protests the existing legislation. Mrs. Doris J. Dodds, the president of this Association said:

"It is time we stopped deferring to the wishes of the majority and began to respect the rights of minorities in matters of conscience".

The brief presented to the minister of Education in Ontario quotes from a speech by George Brown, one of the fathers of Confederation in which he said:

"There is no safety short of the principle that religion is a matter entirely between man and God, and the whole duty of the state is to secure everyone in the peaceful observance of it. Anything else leads to oppression and injustice".

The present system is called "an ill-advised experiment".

The fact that this Association with its beautiful and confidence-inspiring name is not hard pressed for arguments, may appear from the following sentence in the brief:

"We appeal to you to remedy a procedure in our public schools which we hold to be contrary to our tradition, harmful to many children, repugnant to many sensitive consciences, hurtful to education, divisive to our communities and not conductive to the welfare of religion or respect for the churches".

It is questionable whether all parties mentioned here will be thankful for the help offered to them by the Association.

Religious instruction without christian education is bound to be suffocated, we said a while ago. Now we may add that the substitute will ultimately be a comparative study in religions, for it is not scientific and not ethical to show preference for any religion in a secularized society. This appears also from the brief itself:

"The Association called for instruction on the religions of men, as the subject arises naturally in many contexts, in history, social studies and literature. Thus, they would better understand the inter-relations between religion and behaviour, church and state, religion and culture".

The Association tries to convince the minister of Education and the population of Ontario with the following distinction:

"Indoctrination is the function of the church and other groups representing private effort. Education is the function of the school. No public school under any but authoritarian auspices can become a propaganda organization for any segment of opinion, nor can it combine the roles of education and propaganda-making".

The noticable fact is that the Association is not afraid of indoctrinating small children with its own doctrine, namely, that children should be instructed in the religions of men. The Ethical Association in its plea for freedom from propaganda-making makes a lot of propaganda for its own "religion"; it excludes religiously all creeds with the exception of its own. It does not establish, like some of the protestant christians do, private schools for the type of education they want for their children (and this is their right as parents), but they wish to impose their beliefs on the public school.

In this attempt they quote with appreciation from the brief in which the United Church in Manitoba tries to prevent the establishment of separate schools for the Roman Catholics in Manitoba. In it the men of the United Church state:

"Children must grow up to live in a society, not only among other Christians who do not share the interpretation of the Christian faith, but among non-Christians, and those who hold to no religious faith".

It is very strange that this church makes a combination between the pluralistic society and the public school in the following argument: "In this kind of pluralistic society we believe (note this credal word carefully, please! R.K.) that the public school system provides the only constitutional safeguard in education, protecting evey child and every parent against the imposition of sectarian dogma in the classroom".

Confer with this statement your experiences with the public school around Christmas-time.

In the struggle for Christian schools in the Netherlands we used to say that the public school had become the sectarian school of the liberals. If we see it well, this is what the aim is of the United Church in Manitoba and of the Ethical Education Association in Ontario.

BACK TO TRENTON

But this is not all that we can mention in this respect. The editor of The Trentonian did not only give the public an opportunity to express themselves on the matter of religious instructions, but he himself dealt with the more fundamental problem of christian education in an editorial in the same issue, which follows here.

RELIGIOUS EDUCATION

"It is an interesting question raised by a Trenton minister, Rev. Dr. R. Kooistra, when he says that religious instruction should not be separated from the curriculum.

This harks back to a day when education was, for the most part, in the hands of the churches, and schools were operated by the churches. These took in the theological characteristics, to some degree, of the sponsoring bodies. That was to be expected, since the schools were supported by those who wanted them.

At present separate schools, and private schools like Trenton's Calvin Christian school, are operated on a similar basis. In these, all subjects are imbued with Christian theology, while religious instruction itself is a definite, planned part of the curriculum, not an optinal adjunct.

In the public school system, which includes children of parents of all persuasions, including non-Christians, the situation differs. On this continent, for many years, religious instruction has been limited to daily Bible reading and repetition of the Lord's Prayer as a general excercise, plus classes from which children can be excused if wished.

For the most part the instruction is of non-denominational character. In some cases, clergy of various denominations conduct classes. Ontario's Department of Education has manuals for the type of religious instruction which is permissible in public schools.

Whether an effective system of Christian instruction is possible in a school system supported by people of differing beliefs is the real problem. Many people feel, with much justice that the system generally used in innocuous and useless. And even those who are definite in their own views, as members of certain Christian denominations, are doubtful whether religious instruction should be given at all in public schools.

Perhaps what is really deplored, even by those who do not favour classes in religion, is that the school texts, and the whole course of instruction, omits altogether the Christian conception of creation and human life, and stresses rather the evolutionary outlook.

At this late date it does not seem possible to do anything about that, since it is a widely held view.

As far as religion in the public schools is concerned, churches may have to face the brutal fact that it is more and more likely to be left out, for better or for worse, and that they will have to strengthen their own Christian education programs to offset the difficulties this poses for their members".

We gladly give credit to the editor of The Trentonian for his understanding of the problem at stake. Religious instruction in a (watertight) compartment removed from the rest of the curriculum is like salt in a saltshaker, which is only put on the table as an ornament but what may not be used, though the meal has been prepared without any salt at all. A teaspoon of salt may be served before the meal.

It is like keeping away a glass of cold water from a man who is dying of thirst.

We also note with appreciation that this editor gives his attention to the textbooks for the other subjects of the curriculum.

Now after all that had been said about me and about what I had said, I wanted to explain my position a little more explicitly — and I was happy when the Trentonian published the following article, which, I think speaks for itself.

(To be continued.)

IK BEN . . .

Ik ben het brood ten eeuwig leven,
wie hongert, dorst, kome tot mij;
hem wordt verzadiging gegeven,
gevoed, gelest, van zorgen vrij —

Ik ben het licht der wereld, allen
die wandelen achter mij aan,
geen nacht zal hen meer overvallen,
zij zullen nooit in 't duister gaan —

Ik ben de deur, komt door Mij binnen
uw borg en middelaar reeds nu,
en gij, verre van aardse zinnen,
u aan Mij geeft, Ik open u —

Ik ben de goede herder, 't leven
dat gaf ik eens op Golgotha,
om u eeuwig leven te geven
opdat geen schaap verloren ga —

Ik ben de weg, waarheid en leven,
d' opstanding, daarna hemelvaart,
en ver, boven de aard' verheven,
al wie gelooft, bijeenvergaart —

— — — — — — — — — — — — —

Ik ben de alpha, de oméga,
als alles eens in 't niet verzinkt,
'n nieuwe hemel en aard' zal rijzen,
allen Mij zullen eer bewijzen,
dan zal — IK BEN — volkomen wezen,
die is, die was, die komt — geprezen —
de morgenster, die eeuwig blinkt.

V.

Ingezonden:

Geen geldig gewetensbezwaar

Getrouw aan onze belofte van enkele weken geleden, willen wij U nu verder inlichten over de stappen die gedaan zijn teneinde recht te verkrijgen over het "Geval Bonvanie en De Haan".

Het voorlopig comite dat gevormd werd is enige malen bijeen geweest, en het heeft besloten zich aan te dienen als: "*The Committee for Justice and Liberty*".

Onder "Justice and Liberty" wordt uiteraard verstaan *die* opvatting over Recht en Vrijheid zoals die ons wordt voorgehouden in God's Woord.

Dat betekent dan ook, dat het comite zich bezighoudt met bovengemelde aangelegenheid uitsluitend en alleen omdat God ons in Zijn Woord voorhoudt, dat wij ten alle tijde moeten handelen in overeenstemming met *Zijn* Wil en tot *Zijn* Eer, omdat het overduidelijk is dat ons als Christenen die vrijheid wordt ontzegd door de bepalingen in de huidige wetgeving vervat.

Daarom moet hier nogmaals, wellicht ten overvloede, er op gewezen worden, dat dit *niet* een kwestie is of nu bepaalde personen onrecht is aangedaan, maar dat het dringende probleem is dat God's ordinanties met voeten zijn getreden.

De situatie is op het ogenblik deze, dat door de beslissing gemaakt door de "Board of Arbitration" als het ware nieuwe wetgeving werd geschapen, welke hierop neerkomt dat, al wordt in een collectieve arbeidsovereenkomst slechts gezegd, dat "er van elke werknemer *wordt verlangd*" dat hij lidmaatschapsgelden betaald, dit in feite er op neerkomt dat hij wordt gedwongen te betalen op straffe van verlies van werkgelegenheid.

Dit was iets geheel nieuws wat dus zo maar door de "Board of Arbitration" is beslist, en het rechtskundig advies totdusver ontvangen gevestigde opnieuw dat dit een zeer aanvechtbare positie is.

Zonder in de details te treden die, naar wij hopen, ook mettertijd wel in het beroep zullen worden verwerkt, kan hier medegedeeld worden, dat de argumentatie *tegen* de beslissing zeer sterk is, en wij doelen dan op het LEGALE argument.

Waar het echter in de eerste plaats om gaat is het PRINCIPIELE argument.

Op welke wijze kunnen wij dit voor het forum van de natie in het algemeen, en voor de rechtshoven van ons land in het bijzonder, brengen.

Het is U dan ook wel duidelijk, dat het niet van het onderhavige geval afhangt *of* dit geschiedt, maar dat, ondanks de verdere ontwikkeling van het geval waar wij nu mee bezig zijn, het een hoognodige zaak is *dat* het geschiedt.

Daar het onderhavige geval, van een wettelijk standpunt gezien, slechts beperkte mogelijkheden heeft, houdt het comite voor ogen, dat dit slechts de eerste stap zal kunnen zijn op een langere weg die ons, onder God's zegen alleen, zal kunnen leiden tot het punt waar wettelijke bepalingen ons de vrijheid zullen garanderen.

Terecht werd op de laatste bijeenkomst van het comite gezegd, dat die vrijheid wellicht alleen zal zijn "standing room", oftewel "alleen maar staanplaatsen", wat ons wel duidelijk is als wij lezen wat de Bijbel zegt over het lot van de Christen in deze wereld, en zelfs hier voor zullen wij moeten kampen.

Daar deze zaak van belang is voor *elke* Christen, ongeacht maatschappelijke positie, is het comite opgezet op zo breed mogelijke basis in het korte tijdsbestek dat beschikbaar was, *onafhankelijk van enige bestaande organisatie*. Dit ook ter vermijding van wettelijke voetangels en klemmen en om verwarring van de verschillende sferen van activiteit te voorkomen.

Daar het comite genoodzaakt was gelijk al financiele verplichtingen aan te gaan die, zoals enkele weken geleden reeds werd opgemerkt, direct al grote sommen gelds vereisen, doet HET COMITE OP U EEN DRINGEND BEROEP DEZE ZAAK ZO SPOEDIG MOGELIJK FINANCIEEL TE STEUNEN.

De eerste giften kwamen een paar weken geleden al binnen, en van verschillende zijden is vernomen dat velen zich willen inspannen deze actie mogelijk te maken.

OVERWEEGT U ERNSTIG HOEVEEL DEZE ZAAK VAN CHRISTELIJKE VRIJHEID U WAARD IS.

In afwachting van een "Post Office Box Number" blijft het voorlopig adres van het comite: 7 Deanlea Court, Rexdale, Ont.

U kunt Uw gift betaalbaar maken aan "The Committee for Justice and Liberty", of aan een van de leden van het comite die hieronder staan vermeld.

Moge God onze pogingen zegenen.

Rev. A. De Jager
Rev. F. Kouwenhoven
H. Kuntz, R.I.A.
E. J. Meijers
E. Schilder, C.A.
P. Speelman
M. Tamminga
G. Vaartjes
G. Van Brenk
M. Van Hartingsveld
D. Van Leeuwen, C.P.A.
Rev. H. A. Venema
A. Vente
G. VandeZande

Een Canadese C.B.T.B. (Maar geen copie van de Nederlandse C.B.T.B.

Een boerengezin is een eenheid. Een koninkrijk op zichzelf. *Zeer veel* kunnen Boer, Boerin en Kinderen *alleen* af.

Bijna heel hun energie moeten ze gebruiken om van hun farm wat moois te maken. Met vereende krachten. Dat is primair.

Ten aanzien van *sommige dingen* kunnen ze niet doen wat ze graag willen. Dat kunnen ze alleen als alle boerengezinnen van de hele buurt samenwerken. Dat betreft *gemeenschappelijke belangen*. Vanzelfsprekend moeten ze daarvoor samenkomen, samen overleggen, samen besluiten, samen uitvoeren of laten uitvoeren.

En als ze soms tegenstrijdige belangen hebben, is samen spreken nog meer nodig om tot een compromis te komen.

Een boeren-buurt-vereniging is een van-zelfs-heid.

Als van 25 boeren er 15 een vereniging vormen en 10 toekijken is dat gewoonweg absurd.

Samenwerken in een gezin is al moeilijk.

Samenwerken van alle, zo verschillend ingestelde boeren is veel moeilijker. Maar het moet. Het kan niet anders.

Soms is er zo grote verscheidenheid van opinie, dat een samenspreking dreigt uit te lopen op een spraak verwarring.

Ook kunnen er buurtgenoten zijn, die bij een buurman een groot woord hebben, maar op een samenkomst zich hullen in een honend stilzwijgen.

En er zijn mooipraters, die de vooraanzittingen beminnen.

Voor alle zondige neigingen zijn er teugels. Gouden teugels. Dat zijn de Goddelijke ordonnantiën, de Christelijke levensnormen.

Als boeren samenkomen moeten zij zich onder het beslag weten van die ordonnantiën, die levensnormen.

Daarom beginnen ze met bidden om wijsheid, met bidden om vrijmoedigheid, met bidden: zet Heer een wacht voor mijne lippen. Daarom openen ze de bijbel, niet om een willekeurig stukje te lezen, omdat het zo hoort, maar met zorg gekozen, dat ieder beseft; dit is ons Lichtbaken, dit is ons Richtsnoer. Ieder moet voor zichzelf beseffen: puur materialisme, puur egoisme, geraffineerde slimmigheden komen niet te pas.

En dan concrete zaken aan de orde stellen en concreet behandelen. Gespreksstof is er in overvloed. Alle gezins- en burenpraat, met als inhoud: dit zou eigenlijk zo moeten en dat zou op die manier opgelost moeten worden, moet in een wat veredelde vorm op de vergadering komen.

Geheide CBTB-ers uit Nederland zullen zeggen: alle boeren in één vereniging: onmogelijk, en het mag ook niet.

Wat in Nederland historisch gegroeid is, mag in Canada niet zo maar klakkeloos ingevoerd worden, zeggen vele Old-timers. En daarin hebben ze gelijk.

Maar als Canadezen en Oldtimers bidden en bijbellezen onnodig of maar een schijnheilige vertoning vinden, dan moeten wijze mensen, zonder ook maar in het minst de Farizeeër uit te hangen zeggen: thuis wordt onze arbeid elke dag geheiligd door gebed en bijbellezen. Als we elke maand een paar uur samen komen, dient onze arbeid op de vergadering ook geheiligd te worden door gebed en bijbellezen.

En als er dan plaatselijk een boerenorganisatie bestaat, die elk Christelijk karakter mist?

Dan is er een grootse taak weggelegd voor de New-comers, die het voorrecht van principiële scholing in het Calvinistisch Nederland genoten.

Door een voorbeeldig Christelijk leven, niet alleen op zondagen door zachtmoedig tactisch optreden, en met veel geloofsmoed, moet reformatie mogelijk zijn.

Het is verheugend dat hier en daar de New-comers al een plaats krijgen in het bestuur van de municipal of het township. Dat proces dient zeer behoedzaam versneld te worden. Vooral niet proberen ergens en machtspositie te veroveren.

Vruchtbaar vergaderen is een kunst. Het moet er eenvoudig toegaan. Ieder moet de lust hebben en de kans krijgen om zich uit te spreken. Zonderling lijkende ideeen zijn niet altijd zo zonderling. Een spreker, die zich op zijpaden begeeft, mag men niet te laat, maar vooral niet te vroeg een halt toeroepen.

Met diepzinnige principiële vertogen moet men zuinig zijn. Een schrale vergadering is niet goed te maken met amusement in enigerlei vorm.

Alleen wanneer er levenslustige plaatselijke verenigingen zijn, heeft het zin om die samen te bundelen tot een districts-organisatie.

Maar dan is dat ook nodig.

Er zijn immers gemeenschappelijke en soms tegenstrijdige belangen, die een grotere kring bestrijken.

Stof te over voor besprekingen in groter verband, als de stof plaatselijk is doorgesproken.

Laten dat niet onder-onsjes worden van enkele bevoorrechte afgevaardigden, maar een forum van velen.

Ook niet show-vergaderingen met alleen maar brilliante sprekers. Een meerdere vergadering van heel Zuid-Ontario, kan spijkers met koppen slaan, als vele boerenstemmen worden gebundeld tot één sterke stem.

De levenskracht van een organisatie wortelt in levende plaatselijke verenigingen.

Plaatselijke verenigingen zijn de wortels van een organisatie.

B. Zijlstra
C. Verburg

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, and D. Farenhorst
In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: Rev. J. Ehlers, Rev. D. N. Habermehl, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

Het is nu ongeveer twee jaar geleden dat de Gamble's in Sheldon zijn komen wonen. En vanaf het moment dat Mr. en Mrs. Gamble met hun hele hebben en houden — waaronder zes kinderen en een hond — in het plaatsje belandden, heeft het gezin in het middelpunt van de belangstelling gestaan. Deze belangstelling bestond aanvankelijk uit diepe bewondering, die de dorpsbewoners voor de moed van Wally Gamble en zijn ega hadden. Want wat geen sterveling in Sheldon ooit gedurfd had of waarschijnlijk zou durven in de toekomst, dat deed Mr. Gamble zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken: Hij huurde het huisje van Silly Sally.

Silly Sally — haar werkelijke naam herinnerde zich niemand — was een zonderlinge en eenzame oude juffrouw geweest, die altijd volkomen haar eigen weg was gegaan en zich nooit met de andere dorpelingen bemoeid had. Zomer en winter was ze gekleed geweest in dezelfde ouderwetse paarse jurk, terwijl ze op haar hoofd haar onafscheidelijke vaal-rode wollen muts droeg, die onder haar kin was vastgebonden met een koord, waaraan twee kwasten bengelden. Dit had haar de bijnaam "Silly Sally" bezorgd.

Op zekere dag echter vond de bakker, die slechts één maal in de week langs kwam, Sally dood in haar keuken liggen. Haar lichaam lag in een afschuwelijke krampachtige houding en om haar nek zat een dik rood snoer: Sally was gewurgd met het koord van haar eigen muts. Het hele dorp was weken lang finaal ondersteboven. Rechercheurs en detectives liepen Sheldon bijna plat, maar desondanks bleef de lugubere moord onopgehelderd. Ofschoon elk bewijs van een motief ontbrak, hield iedere inwoner van het dorpje er toch zo zijn eigen theorie op na. De één beweerde dat Silly Sally juwelen verstopt had in de voering van haar jurk en in de kwasten van haar muts. En daar zou de moordenaar op af gekomen zijn. Een ander hield bij hoog en bij laag vol dat Sally een communistische spion geweest was, die onder het mom van onnozelheid alle militaire geheimen van Sheldon aan Rusland verkwanseld had. Een derde was er van overtuigd dat Silly Sally vermoord was door een man, die ze vroeger een blauwtje had laten lopen. Maar noch de materialistische, politieke of romantische motivering gaf de politie enig houvast. Tenslotte kwam Silly Sally bij de afdeling "Onopgehelderde Zaken" terecht en daarmee was voor de politie voorlopig de zaak afgedaan. Maar niet voor de dorpelingen.

Het huisje, waarin Silly Sally gewoond had, werd sedert die tijd door oud en jong gemeden als een besmettelijke ziekte. De eigenaar liet de woning van binnen een verse lik verf geven en deed $ 25.- van de maandelijkse huur af. Maar het mocht niet baten: Geen mens durfde er in te gaan wonen. Iedereen had zijn hachje te lief. Het huis stond al bijna anderhalf jaar leeg, toen de Gamble's in Sheldon arriveerden. Allerlei ongedierte had in het moordhuis een veilig en rustig onderkomen gevonden en de eigenaar, die alle hoop om het huis nog eens te kunnen verhuren, had opgegeven, keek er amper meer naar om. Hij was dan ook bijzonder verrast toen hij vernam dat Wally Gamble zich erg tot het perceel aangetrokken voelde. De verklaring van Wally's voorliefde tot dit huis was simpel: In het hele dorp of zelfs in de hele County zou hij nergens zo'n goedkoop huurhuis kunnen vinden. Zonder aarzeling huurde hij het huis en tekende onder het genot van een glas bier het huurcontract met de eigenaar in "The Blue Fish". Het dorp had weer eens wat anders om over te praten en het stak zijn bewondering voor Wally en Betsy Gamble dan ook niet onder stoelen of banken.

Wally, die toch al geen last van minderwaardigheidsgevoelens had, gedroeg zich als de held van de dag en accepteerde de aangeboden biertjes als iets vanzelfsprekends. Maar al heel spoedig moesten de inwoners van Sheldon hun mening over Wally en Betsy Gamble herzien. Binnen twee weken sloeg hun verering om in verachting en hun ontzag in ergernis. Het echtpaar Gamble bleek n.l. verslaafd te zijn aan de drank. Sheldon was wat drank betrof heus wel wat gewend, maar de wijze waarop vooral Wally, maar ook wel Betsy, hun tijd en geld zoek brachten liep toch wel de spuigaten uit. De zes kinderen, alle onder de 9 jaar, werden meer dan eens 's avonds aan hun lot over gelaten, wanneer hun ouders in de kroeg zaten. De kinderen liepen er niet alleen vuil en onverzorgd bij, maar waren nu ook niet bepaald een reclame voor 'Mammy's Wonderbread". Ze kregen, zo het scheen, amper genoeg te eten. Een maand lang zag het dorp het aan. Toen greep het in door middel van een vrouw en moeder, die zelf onbekend wilde blijven. Haar ongetekende brief, oprecht druipend van deernis om "the poor little starving Gamble children, whose parents were good voor nothing", viel met een plofje in de brievenbus van de C.A.S. (Children's Aid Society) en werd even later door mijn directeur op mijn bureau gelegd met de woorden: "Another protection case, Ineke. It is in your area."

Nog diezelfde dag vereerde ik Mr. en Mrs. Gamble met een bezoek, wat echter door hen maar zeer matig op prijs werd gesteld. Het is niet bij dat ene bezoek gebleven. Al meer dan twee jaar kom ik nu als een maatschappelijk werkster bij de Gambles over de vloer. De waarheid gebiedt me om te schrijven dat ondanks mijn veelvuldige bezoeken, aansporingen, preken, dreigementen en armen vol tweedehands kleren voor de kinderen, er weinig verbetering in het gedrag van Pa en Ma Gamble te bespeuren valt. Het huis wordt redelijk schoongehouden en Wally is een vrij regelmatige werker, die volgens zijn vrouw al zijn weekloon aan haar afgeeft. Betsy beweert dat ze minstens $ 30.— per week aan kruidenierswaren besteedt. Maar gezien de tengere snoetjes van de kinderen en de mededeling van de buren dat de kleintjes vaak om een boterham lopen te bedelen, komt me Betsy's bewering erg ongeloofwaardig voor. Maar zodra ik haar woorden in twijfel trek, toont Betsy me triomfantelijk haar kassabons, die zonder mankeren per week een bedrag van minstens dertig dollar vertegenwoordigen. Ook de huur wordt op tijd betaald en toch schijnt er nog genoeg geld voor de ouders over te zijn om vaak in de kroeg te zitten of om thuis een kist bier per week leeg te drinken. Betsy Gamble geeft toe dat ze 's Zaterdagsmiddags één of twee biertjes drinkt in "The Blue Fish", terwijl een babysitter dan op de kinderen past, maar dat is dan ook haar enige vertier. Door de week is zij altijd thuis. Wally loopt elke dag uit het werk even zijn stamcafé in, dat is waar, maar hij drinkt nooit te veel. En per slot is hij een harde werker, die ook wel eens een verzetje mag. Hij is erg opvliegend en er op los slaand, maar dat wil nog niet zeggen dat hij een alcoholist is!

Betsy heeft een gladde tong en het is mij nog nooit gelukt om haar helemaal schaakmat te zetten. Toch is gedurende de twee jaar dat ik nu bij de Gamble's over de vloer kom, de verstandhouding tussen Betsy Gamble en mij om zo te zeggen wat verinnigd. En zo langzamerhand heb ik een objectiever beeld van de situatie gekregen.

Wally Gamble, die het postuur heeft van een athleet en de kracht van een olifant, is niet te genieten in huis. Hij is alleen op zijn gemak en in zijn sas als hij achter een fles bier zit. De kinderen — afgezien van wat ze doen, — werken doorlopend op zijn zenuwen en hij kan dan ook niets van ze verdragen. Hij bemoeit zich ook nooit met ze, behalve dan om ze bijna dagelijks een pak rammel of een klinkende oorvijg te geven. Meer dan eens betrekt hij zijn echtgenote in deze ranselbuien en vaak krijgt zij een dubbele portie omdat zij voor de kinderen in de bres springt. Verscheidene malen heb ik Betsy met een blauw oog en een gezwollen lip aangetroffen plus wat paarse plekken op armen en benen. Voldoende bewijs om een aanklacht tegen haar heer en gemaal in te dienen. Maar Betsy voelt er niets voor: Het zal Wally geen snars veranderen en zij zelf wordt de dupe. Als Wally veroordeeld wordt tot een geldboete, dan krijgt zij minder huishoudgeld. Draait hij voor een maand of zo de gevangenis in, dan moet ze haar hand op houden bij de townclerk voor steun en zijn krijgt een morele slag in het gezicht. Bovendien heeft Wally al zo vaak vast gezeten voor vechtpartijen, openbare dronkenschap en oplichting, dat een gevangenis niet veel indruk meer op hem maakt.

Hoe aannemelijk Betsy's redenen ook schijnen, toch geloof ik dat haar voornaamste tegenkanting van minder praktische aard is. Hoe onverklaarbaar het voor een buitenstaander ook mag lijken, toch houdt Betsy van haar man en zou ze niet zonder hem willen leven. Misschien voelt ze zich sterk physiek tot hem aangetrokken en misschien kent ze Wally ook van een betere kant, die geen ander kent. Tegelijkertijd echter houdt ze ook van haar kinderen op haar ruwe en onsentimentele manier. Ze mag dan al niet uitmunten door moederlijke zorg voor haar kroost, toch is er een hechte en sterke band tussen de kinderen en haar. En ik weet maar al te goed, dat Betsy diep in haar hart o zo bang is dat haar kinderen nog eens van haar afgenomen worden. En daar deze vrees zeker niet denkbeeldig is, ziet ze in mij toch allereerst haar vijand, ook al heeft ze persoonlijk niets tegen me. Daardoor is ze altijd op haar qui-vive en zal ze de handelwijze van haar man eerder vergoelijken dan afkeuren. Juist omdat Betsy altijd min of meer op de rand van een vulkaan leeft en innerlijk verteerd wordt door angst en onzekerheid, moet ze zich wel eens een roes drinken om zich wat te ontspannen en haar zenuwen de baas te blijven. Het beroerde is alleen dat daardoor haar moeilijkheden alleen maar groter worden en haar angst erger.

In mijn hart heb ik eigenlijk diep medelijden met Betsy Gamble, maar aan de andere kant is het mijn taak om er voor te waken dat haar kinderen niet verwaarloosd worden en zoals de zes Gamble kinderen moeten opgroeien — met veel slaag, weinig eten en slechte lichamelijke en morele verzorging, is dit toch eigenlijk niet meer te accepteren. Wat de kinderen betreft, zou ik deze zaak best bij de Rechtbank aanhangig durven maken, mits ik maar de bewijzen kon overleggen dat hier inderdaad van verwaarlozing sprake is. Het heeft nu eenmaal in de "grand stand" van de rechtbank geen zin om te vertellen wat je over de beklaagde gehóórd hebt. Je moet kunnen bewijzen wat je gezíen hebt. Het is een prachtig en fair systeem, maar niettemin maakt het het voor een sociaal werkster o.a. erg moeilijk om haar aanklacht wettelijk te rechtvaardigen.

Ik weet dat de Gamble's drinken ten koste van het welzijn van de kinderen, maar ik heb Wally en Betsy nog nooit dronken gezien, noch in een hotel aangetroffen. Ik weet dat de kinderen wel eens 's avonds alleen thuis zijn, maar de enkele keren dat ik 's avonds bij de Gamble's een kijkje kwam nemen, was Betsy thuis en in bed. En ik kan toch ook moeilijk elke avond naar Sheldon tuffen om poolshoogte te nemen! Ik weet dat de kinderen meer slaag dan eten krijgen. Maar als ze door hun vader een afranseling krijgen, ben ik er niet bij en ofschoon de dokter toegeeft dat de kinderen geen last van overtollig vet hebben, kan hij toch ook weer niet zeggen dat ze ondervoed zijn. En bovendien: Als Betsy Gamble haar zuinig bewaarde kassabonnen aan de rechter toont, sta ik met een mond vol tanden.

De Sheldonaren mogen dan al hun hoofd schudden over de laksheid van de C.A.S., die de zaak "Gamble" maar laat sloffen, ik heb geen keuze. En nog altijd heb ik een stille hoop in mijn hart dat eens Wally en Betsy Gamble op zekere dag tot beter inzicht mogen komen en zich beter van hun ouderlijke taak leren kwijten. Dat zou ik honderd maal liever hebben dan de ouders voor de rechter te dagen en hun zes kinderen in verschillende pleeggezinnen onder te brengen, zonder dat je eigenlijk weet wat er ten slotte met deze broertjes en zusjes gebeuren moet.

Ook een pleeggezin is maar een tijdelijke oplossing; een noodmaatregel, die het kind geen zekerheid of blijvend geluk biedt. En toch is dat juist wat een kind allereerst nodig heeft: Een gevoel van ergens "thuis" te horen en geliefd te zijn. Hun eigen ouders schijnen dit de Gamble kinderen niet te kunnen geven. Maar wie kan het wel?

Eigenlijk geen wonder dat dit gezin me zwaar op de maag ligt. Een echte bevredigende oplossing schijnt niet te bestaan. Het lijkt vechten tegen de bierkaai. En toch.... (Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

IETS OVER HET IMMIGRANTENLEVEN

Het emigreren is voor iedereen een grote stap; toch heeft de een het er moeilijker mee dan de ander. Nu zijn er sommige leden van onze Vrouwen Verenigingen die al twaalf jaar hier zijn. De emigratie was voor hen een veel grotere stap dan voor degenen die hier de laatste vijf jaren gekomen zijn. Door de eersten wordt dan ook wel eens de opmerking tot de laatsten gemaakt, dat hun emigratie alleen maar een verhuizing was, in vergelijking met hetgeen zij hier de eerste jaren hebben moeten doormaken. Toch hoor je van diezelfde mensen ook nog vaak dat die eerste tijd verreweg de gezelligste tijd van hen zijn hier in Canada was. Je was eigenlijk allemaal familie van elkaar en de een kon, wanneer ze bij elkaar kwamen, al mooier verhalen vertellen dan de ander over alles wat ze weer meegemaakt hadden. Maar ik geloof toch ook weer niet dat ze die jaren nog graag eens opnieuw zouden willen doormaken. Vaak heb ik de herinnering van iets, mooier dan dat de werkelijkheid geweest is.

Natuurlijk wil ik van ganser harte toegeven, dat wij er heel wat gemakkelijker gekomen zijn: maar toch was het voor ons ook wel degelijk emigreren. Je liet zoveel achter: broers en zusters, en sommigen van ons gehuwde kinderen waar later kleinkinderen kwamen die je als nieuwbakken grootouders toch ook zo heel graag even zoudt willen knuffelen. Maar al hebben we in het begin gedacht dat het vast niet zo lang zou duren voor we eens weer een trip naar Holland zouden kunnen gaan maken, de moeilijke tijd die vooral in de tegenwoordige tijd het farmersleven meebrengt en soms ook andere huishoudelijke omstandigheden, leren ons wel dat het toch wel even langer zal duren, dan we ons voorgesteld hadden. En zolang we maar steeds goede berichten van onze nabestaanden uit het Vaderland mogen horen, is het nog wel uit te houden; maar als er ziekte komt of er wordt iemand weggenomen, dan wordt het moeilijker. Maar in ieder geval kunnen we ons hieraan troosten, dat we onze noden en behoeften aan EEN en dezelfde God bekend kunnen maken, en dat onze gebeden elkaar ontmoeten voor Zijn troon.

Naar mijn mening is een van de moeilijkste, maar ook van de nodigste dingen, nadat we eenmaal de grote stap gedaan hebben, het leren van de taal. Als men niet zo heel jong meer is, gaat het leren niet meer zo gemakkelijk. Maar als we ons best er niet voor doen en zeggen dat we het er wel zonder kunnen, houden we ons zelf toch wel een beetje voor de gek, want wie heeft er geen ondervinding van om wanneer er een rasechte Canadees aan de deur komt, dat je dan eigenlijk met je mond vol tanden staat en me dunkt, dan krijg je wel een beetje een minderwaardigheidsgevoel.

En dan als onze kinderen groter worden en er komen kleinkinderen die de Hollandse taal haast niet meer kunnen spreken, en we willen zo graag wat met ze keuvelen, is het dan niet erg vervelend dat wij hen en zij ons niet verstaan kunnen? Het lijkt me heel erg toe en daarom geloof ik ook dat het onze plicht is om ons in te spannen en onze vrije tijd te gebruiken om ons de taal eigen te maken.

En dan is er nog een voorname reden voor, als het niet DE voornaamste is, als we tenminste niet alleen om het hebben van veel dollars ge-emigreerd zijn. Hoe kunnen wij ooit voor ons geloof uitkomen als we niet met een Canadees in gesprek komen over godsdienstige onderwerpen? Hoe kunnen we hen ooit onze overtuiging duidelijk maken? Er zijn heel veel Canadezen die op hun manier heel goed weten hoe het moet en die o zo gerust op de eeuwigheid zijn. Ze geven immers ieder het zijne en dragen niemand een kwaad hart toe? Wij voelen heel goed dat het daarmee niet in orde is en dat we een Verlosser nodig hebben, willen we voor eeuwig geborgen zijn. Maar we kunnen het hun niet vertellen en zodoende komen zij niet te weten hoe wij er over denken, en wij verzuimen van onze Heiland te getuigen.

Daarom nogmaals, geloof ik dat het onze dure plicht is ons met de middelen die ons ten dienste staan ons in te spannen om tenminste de Canadese conversatietaal machtig te worden. Eigenlijk zou ik wel eens willen voorstellen om eens in de week een conversatie avond te houden waar al diegenen die het nog zo moeilijk hebben om een gesprek met hun Canadese buurman te houden, naar toe zouden kunnen gaan. Een paar van onze eigen gemeenteleden die het al ver gebracht hebben zouden met iedereen om beurten een gesprek kunnen houden of over een bepaald onderwerp praten waar de anderen naar konden luisteren en ook iets over konden vragen, waarna het in het Engels uitgelegd werd; zo, dat ze begrepen waar het over ging en wat het betekende. Me dunkt dan moest het zo zachtjes aan wel wat meer tot ons doordringen. We hebben trouwens wel een paar Canadese gemeenteleden. Als die het geduld er voor nu eens zouden kunnen opbrengen en zich er voor zouden willen lenen, dat zou misschien wel de mooiste oplossing zijn. Ik geloof echt, dat dit niet onuitvoerbaar zou zijn en ik hoop van harte dat er mensen zijn die er voor voelen, zodat er zo"n conversatieavond hier en daar tot stand zal komen. Het zal natuurlijk alleen voor die mensen zijn die voor zich zelf weten dat ze geen gesprek in het Engels zouden kunnen voeren. Ik wil er nu niet verder op ingaan en ik geloof ook dat de plaatsruimte die ons toegedacht is, wel gevuld zal zijn.

Met hartelijke groeten Uw,

Mrs. K. B. Cl.

DE EERSTE CHRISTELIJKE SCHOOL IN AUSTRALIE

In Januari 1962 hoopt men in Kingston, Tasmanië, de eerste Christelijke school te openen. De heer O. J. Hofman zal het eerste hoofd zijn en de school zal Calvijn-School heten. Zoals bekend, wordt er in Australië voor Christelijke scholen evenmin subsidie verleend, noch voor de bouw en het verdere onderhoud, noch voor salarissen en leermiddelen. Als men er dan ook nog rekening mee houdt, dat de stichters van deze school nog slechts betrekkelijk korte tijd in hun nieuwe vaderland vertoeven en ook het gehele kerkelijke leven, practisch zonder enige steun van anderen, van de grond af moeten opbouwen, zal men grote bewondering gevoelen voor de offervaardigheid en het doorzettingsvermogen van deze Australische broeders en zusters. (ICN)

Vertrouwen

Nu is de stilt' in mij gekomen,
De rust, na opstand en na strijd.
Gij hebt mij bij de hand genomen,
En m' in een blijde rust geleid.

Hoe heb ik 'toch zo kunnen klagen,
En U bedroeven telkens weer,
Door al maar dwingend U te vragen:
"Geef Gij mij beter, geef mij meer!"

Ik had het toch wel kunnen weten,
Dat Ge overal Uw kinderen ziet.
Dat Gij hen ook nooit zult vergeten;
De Heer verlaat de Zijnen niet.

O, mocht ik het altijd zo gevoelen,
Dat stil vertrouwen in mijn hart:
Gods liefdevol een wijs bedoelen
Geeft mij naast blijdschap ook wel smart.

Dan zal het licht zijn in mijn leven,
Al komen zorg en tegenspoed.
't Vertrouwen zal mij kracht doen geven.
Wat God mij doet is wijs en goed.

Ph. W. de Vr.

EEN OPVALLENDE ADVERTENTIE

John Steakley, een Amerikaanse zakenman uit Durant, Oklahoma, plaatste in het lokale dagblad een advertentie van een gehele bladzijde, waarin hij o.a. de volgende opmerkingen maakte:

"De meeste godsdienstige leiders zijn bezweken voor de moderne gedachte om te preken wat gemakkelijk is, wat populair is en wat de mensen behaagt; men wil in geen geval aanstoot geven en wenst absoluut zeker te zijn dat alles wat op strijdvragen lijkt, wordt vermeden.

Wij zijn een lange weg gegaan sinds Johannes de Doper, sinds Petrus en Paulus; en sinds de Zaligmaker van de wereld. Zij predikten een evangelie dat altijd in tegenspraak was en dat altijd aanstoot gaf. Het heeft hun het leven gekost. Maar in deze moderne tijd is dit vervangen door een modernisme, dat het Evangelie veranderd heeft in iets anders, dat niet Christelijk is.

Het kenmerk van een Christen (als wij de Bijbel lezen) is niet om te tolereren of in te stemmen met wat verkeerd is; wij hebben dat te bestrijden met alles wat we hebben, zonder er op te letten wat ons dit kosten zal. Wij kunnen niet zeggen dat enige andere godsdienst dan het Koningschap van Christus aanvaardbaar is. Het Koninkrijk van Christus zal uiteindelijk de aarde bedekken — bij zijn voleinding." (ICN)

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(24)

Hibma kan het woeste spel zien uit het raam van zijn ziekenhuiskamer, maar hij ziet het niet. Hij ligt hulpeloos achterover in het witte kussen en de blik van zijn ogen is naar binnen gekeerd. Zijn ene hand tast rusteloos over zijn deken en de andere ligt machteloos langs de verlamde zijde van zijn lijf. Zijn herinnering is teruggekeerd en hij denkt: hoe heb ik me zo woest kunnen maken. Hij stelt alleen maar de vraag, maar is te moe om een antwoord te bedenken. Hij denkt: Goddank, dat ik nog leef, ik had kunnen sterven en daarna het oordeel. Ik dank U, God, dat ik nog leef. Dit dankt hij vele malen. Maar het geluid in zijn hart zakt telkens onmachtig weg. Dan gaat er een urenlange rij van beelden door zijn hersens voorbij en daartussen ziet hij het smalle gezicht van zijn vrouw met een trek van uitputting in haar ogen.

Ze zit maar een ogenblik aan zijn sponde en kijkt op hem neer. Ze legt haar hand op zijn zoekende hand tot die stil ligt en ze zegt: 'Hendrik' en zijn ogen houden haar even vast, totdat de beelden weer door haar gezicht heen draaien.

Mevrouw Hibma zit daarna in haar serre, maar ziet niet het vreugdige spel van de wind. Ze bladert in een tijdschrift, maar ziet ook de platen niet. Ze is alleen in het grote huis. In Sunny Home. Christus is opgevaren ten hemel en zit ter rechterhand Gods des Almachtigen Vaders. Hij is oneindig hoog en heilig. Hendrik is ziek en alleen. Zij is zelf alleen. De smart neemt gestalte in haar. God is ver weg. Zij zegt: God help mij en help ons allemaal en roept haar gedachten bij elkaar om zich op het tijdschrift te concentreren, op de pagina met de actualiteiten van deze week.

De zon en de wind en de wolken spelen hun woeste spel boven de hoofden der mensen. De mensen doen er niet aan mee.

Chris is met zijn kinderen aan het strand neergestreken. Hij heeft wel erg in de bolle wind, maar hij is er niet over gesticht, want zijn kinderen hebben er last van bij hun spel. Pappa moet het zand uit hun ogen wrijven. Tenslotte komen ze als kuikens achter hem zitten en nog waait het zand in hun ogen. Veel te vroeg komen ze terug bij moeder, die bij de baby gebleven is en ontijdig de oase van deze stille dag tussen de andere, drukke, dagen, verlaten moet.

Emeis' meisje is over en Emeis tracteert haar op de bioscoop.

Ze kijken met grote ogen naar de vreemde wereld op het witte doek. Het licht van de dag doet daarna pijn en maakt plooien in hun gezicht. Ze eten een uitsmijter en daarna komt de avond, waarop ze elkaar zoenen en strelen en de straat opvluchten en iets drinken in een café en ontredderd thuis komen met een lege en pijnlijke ziel.

Juffrouw De Jong is Mies ter hulp gesneld in haar nieuwe mantel en verheugt zich als een kind op dit uitstapje. Mies ziet er niet erg om te redden uit en onder het koffiedrinken hebben ze geen woorden. De koffie is lekker en de leverkaas en de druivenjam zijn nieuwigheden voor Annie. Maar ze bieden geen aanknopingspunten voor een behoorlijk gesprek. Het dagelijks werk ook niet en evenmin het feit van de dag, des Heren Hemelvaart. Mies ziet er haar oude vriendin op aan, dat ze met een zending komt en ze vraagt wel, maar verwacht van deze mens geen hulp. Annie heeft het pijnlijk besef dat ze met een opdracht komt, maar de dag glipt onder haar handen weg en er dreigt een geforceerd begin.

Als ze 's middags de stad ingaan, denkt Mies: Het is géén gezicht, wij samen, maar toch wel leuk en Annie denkt: Ik ben een vlek voor haar op deze lichte dag. Ze kunnen niet ver wandelen, want Annie wordt gauw moe. Ze nemen de tram naar een brede boulevard en drinken op een zonnige terrashoek thee. Er is ee vijver en een gazon en een zwaan en de zon en de wind en de wolken en thee en koekjes en rust voor de ziel. Het leven is mooi. De heer Hibma ligt in het ziekenhuis, maar hij knapt al een beetje op. Annie en Mies laten zich koesteren als poesen en de opzettelijkheid van hun samenzijn verdwijnt.

Een sliert concoursgangers, die blijkens de kaart op hun jas en de mededeling in hun gezang een eerste prijs hebben gewonnen gaat, op weg naar ijs en bier, luidruchtig voorbij. Dan is het passerende publiek weer deftig, goed geschoren en gekapt en gekleed. De wind speelt boven hun hoofden zijn woest en vreugdig spel, de bolle goedaardige wind. Jezus is ten hemel gevaren. Het is een verre gebeurtenis, die met deze wereld niets te maken heeft.

Een oude man met zere ogen en een rode neus schuift voorzichtig langs het terrashek voorbij. Waar schuift hij naar toe. Gaat er iets in hem om?

De wind speelt met de veren van de zwaan, die zich stil laat drijven op de vijver. De wind speelt ook met de grijze haren, die onder Annie's nieuwe hoed uitkomen.

'Heerlijk hier,' zegt Annie. Mies knikt haar glimlachend toe. 'Heb je 't goed bij me, Anniekind. Ik zal je vandaag eens fuiven op rust en zon.'

Annie kijkt op haar horloge. 'Lang kun je 't niet meer doen. Om 6 uur moet ik weer weg.'

'Nog twee uur. We drinken nog een kopje thee. Dan eten we een stukje en we wandelen naar de trein.'

Annie gaat recht zitten en kijkt Mies met een scheef hoofd aan. Dan komt het hoofd weer recht tussen de schouders te staan en ze zegt: 'Eigenlijk was ik' — een pijnlijke glimlach — 'hier naar toe gekomen om eens met je te praten.'

'Tuurlijk,' zegt Mies, 'dat begreep ik wel. Nou, je moogt met me praten. Maar wat valt er te praten? Ik heb je geschreven, maar het is nog maar bitter weinig en oppervlakkig wat ik je geschreven heb. En het zeggen kan ik helemaal niet. Ik ben blij, dat je hier bent. We hebben een prettige dag gehad. Je hebt zo iets rustigs en gefundeerds over je. Ik heb me aan die rust een beetje opgetrokken, maar voor de rest zal ik het wel alleen uit moeten knokken.'

Ze maakt glimlachend naar Annie een vechtende beweging met haar smalle vuisten.

Annie vindt geen woorden. Ze kijkt naar de mussen, die zich dicht bij haar voeten wagen om een kruimeltje koek. Nu ze zit, komen de ene vormeloze schoen en een stukje zwarte kous onder haar lange jurk uit en daar dichtbij staan de kleine, hooggehakte, suède schoenen van Mies, waarin welgevormde voeten en enkels in dunne kousen steken. Annie richt het hoofd moedig op. Dit contrast heeft ze al van kindsbeen af onder het oog moeten zien. De strijd er over is gestreden, haar eigen strijd. Dat welgevormde meisje heeft ook haar strijd. En ze zal het alleen uit moeten vechten. Waarom is ze hierheen gekomen?

De mensen zijn mijlen ver van elkaar vandaag. Ze zoeken elkaar op. Ze slaan hun armen om elkaar heen in het beste geval, maar niemand kan de ander helpen als de ziel aan 't vechten is. Vandaag is Jezus ten hemel gevaren. Die ook ter rechterhand Gods zit. Die ook voor ons bidt. Annie kijkt weer naar de mussen en ze bidt met open ogen: Jezus, bidt voor haar. Als ze haar hoofd weer opheft, springen de mussen verschrikt weg. De zwaan in de vijver schreeuwt en zwemt sneller naar een verborgen doel.

Mies wenkt de kellner. Het eten wordt binnen opgediend. Annie kan niet laten bij de soep een heel klein beetje te slurpen. In het station lopen de vriendinnen zwijgend op het perron heen en weer.

'Met Pinksteren kom ik naar huis en dan loop ik eens bij je aan.'

'Goed,' zegt Annie en, als Mies haar in de overvolle treincoupé helpt: 'Tot Pinksteren.'

Jan van Loon kan zich op Hemelvaartsmorgen niet van het bed losmaken en hij wendt ook slechts zwakke pogingen aan om deze prettige banden te verbreken. Om elf uur zit hij bij een kop thee en een paar beschuiten te gapen en met behulp van een onnozel boek en een gemakkelijke stoel weet hij zijn luiheid nog tot de koffie te rekken. Dan zit hij aan de tafel bij het raam en ziet de grote snelle regenwolken zeilen langs de blauwe lucht. Het vreugdige spel lokt hem naar buiten.

De secondaire straten zijn leeg en verlaten, maar in de hoofdstraten zijn de trottoirs te smal voor de flanerende jeugd. Jan voelt de plooien van zich gezicht ernstig temidden van deze pretmakende gemeente. Hij voelt de aandrang om zich in een afleidend avontuur te storten met een vrolijk, sportief en gezellig meisje, zoals er hier bij dozijnen hun middag kapot slaan, maar de ernstige plooi op zijn gezicht wordt door deze gedachte niet in een vrolijker stand verlegd en hij dwaalt van de hoofdstraten naar de buitenwijken.

(Wordt vervolgd.)

Een nieuwe uitvinding op het gebied van de Staalindustrie

Een dezer dagen werd ons een uitvoerige beschrijving toegezonden betreffende het ontwerp van een z.g.n. "TWIN-SKIN new structural panel".

De uitvinder Mr. Arie Verdun, P. Eng., 28 South Street, Hamilton, is een employee of The Steel Company of Canada Ltd.

Nadat deze Company aan Mr. Verdun had te kennen gegeven dat zij geen voldoende interesse had in het nieuwe ontwerp, omdat zij geen concurrent wil zijn van haar eigen fabrikant-klanten, heeft de uitvinder op 19 Dec. 1960 in Ottawa patent aangevraagd terwijl het ook in de bedoeling ligt om patent aan te vragen in Amerika en andere landen van de wereld.

Ofschoon het voor ons moeilijk is om in het kort iets te schrijven over de nieuwe uitvinding, menen wij toch hierop de aandacht te moeten vestigen, temeer omdat wij er enigszins trots op zijn, dat ook onder onze Nederlandse immigranten hier in Canada uitvinders gevonden worden.

TWIN-SKIN. Wat is het?

Ongetwijfeld kent U deze beide Engelse woorden. TWIN betekent twee en SKIN is in dit geval de buitenkant. U begrijpt dus al direct dat het hier gaat om twee precies gelijke stukken staal (het gaat hier immers over een nieuwe uitvinding op het gebied van de staalindustrie), die aan elkaar verbonden worden en zodoende een PANEL gaan vormen welke een zekere draagkracht heeft.

Op zichzelf is dit niets bijzonders, want we weten allemaal dat er al lang verschillende panels bestaan die in de bouwwereld worden gebruikt voor allerlei doeleinden. De uitvinder heeft dan ook verscheidene jaren gespandeerd om de bestaande panels te bestuderen en allerlei proeven genomen. In zijn uiteenzetting noemt hij o.a. *"The Honeycomb core panel"*, die veel gebruikt wordt in de vliegtuigindustrie. Voorts noemt hij de z.g.n. *"open web steel joist"* of balk, die zeer bekend is in de bouwwereld.

De boven- en onderkant van deze z.g.n. "open web joist" is aan elkaar verbonden door zwaar gewapend staal. Op deze manier is deze betrekkelijk smalle balk toch in staat om een grote afstand te overspannen met een groot draagvermogen. Verschillende proeven werden genomen en Mr. Verdun had de overtuiging dat het mogelijk moest zijn om belangrijke verbeteringen aan te brengen. Het gewicht moest lichter worden en aan draagvermogen mocht niets ingeboet worden. De TWIN-SKIN moest dichter bij elkaar gebracht worden, dus platter worden en in plaats van het zware materiaal dat gebruikt wordt tussen de twee metalen platen moest lichter materiaal gebruikt worden.

Een ontwerp werd gemaakt van twee gelijke platen metaal. Deze werden aan elkaar verbonden met een hele dunne plaat metaal, welke eerst gelijkmatig in zig-zag was gebogen. Die vormde dus de verbinding van de TWIN-SKIN en moest tevens de draagkracht garanderen. Proeven wezen echter uit dat dit niet honderd procent bevredigde omdat de draagkracht onvoldoende was. De vraag kwam dus automatisch op wat hiervan de oorzaak was. En hier komt men ook bij DE KERN VAN DE UITVINDING. Het werd Mr. Verdun duidelijk dat het aankwam op de *manier waarop* de z.g.n. zig-zag web bewerkt moest worden ten einde de draagkracht belangrijk te vergroten.

Zoals we reeds hebben opgemerkt is de kern van de zaak HOE MOET DE "WEB" DIE DE TWEE METALEN PLATEN (TWIN-SKIN) AAN ELKAAR VERBINDT GEVOUWEN EN GEBOGEN WORDEN ten einde de panel een veel groter draagvermogen te geven.

Mr. Verdun tracht dit met een eenvoudig voorbeeld duidelijk te maken. Hij schrijft:

Neem een vlak stukje nieuw papier, probeer het op tafel te zetten en U ziet dat het niet eens blijft staan. Wanneer U echter datzelfde stukje papier nog eens in Uw hand neemt en maakt er een of meer vouwen in, dan ziet U dat het niet alleen op tafel kan staan, maar dat U er zelfs enig gewicht kunt opleggen.

Dit principe nu heeft Mr. Verdun verder uitgewerkt en dus raakt men hier het hart van de uitvinding.

Als we het goed zien dan houdt dit ontwerp de mogelijkheid in van veelvuldig gebruik. Als de tijd zou komen dat men daadwerkelijk tot produceren zou kunnen overgaan, zou het effectief gebruikt kunnen worden voor onnoemelijk veel dingen (b.v. tafels, toonbanken (displays), banken, boekenkasten, schappen, vloeren, daken enz. enz.). Bovendien beweert de Heer Verdun dat het gebruik van de TWIN-SKIN new constructural panel" veel goedkoper en economischer zal zijn.

In zijn uiteenzetting zegt hij o.a. (en we geven dit maar letterlijk in het Engels weer):

1. It has a very high strength over weight ratio.
2. It is rigid in all directions.
3. It can be manufactured continuously.
4. It is flush, while the space between the skins is accessable.

In verband met de hoge financieringskosten welke hieraan verbonden zijn heeft Mr. Verdun nu de gelegenheid opengesteld om financieel deel te nemen aan de uitwerking van deze plannen door het vragen van 400 aandelen van $25.- per stuk. (Zijn bedoeling is om uiteindelijk te komen tot de oprichting van een TWIN-SKIN Company).

ZWART GOUD IN EEN BUISLEIDING VAN 150 KM.

In duitsland heeft men plannen voor de aanleg van een pijpleiding voor het vervoer van steenkool. Dit zijn nog maar voornemens, maar in de Ver. Staten heeft de Pittsburg Consolidation Coal Co., een dergelijke pijpleiding reeds in gebruik genomen, van Cadiz naar Cleveland. Men heeft een dergelijke pijpleiding gebouwd, omdat de transportkosten per schip, of per trein, te duur waren. Aangezien de transportkosten verreweg het grootste percentage van alle onkosten uitmaakten, was de keuze niet moeilijk. Meer bezwaren had het systeem dat men moest ontwerpen. Men is nu gekomen tot een buisleiding die in 3 sekties is ingedeeld. In de eerste sektie wordt de steenkool met water vermengd en in de leiding geperst. De tweede sektie zorgt voor het transport naar Cleveland en in de derde sektie aangekomen wordt het water verwijderd en de kolen gedroogd.

Op deze wijze kan men dagelijks ca. 8000 ton steenkool transporteren, over een afstand van ca. 100 mijl.

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriesinga

(21)

"Who is "we", Dan?"

"Er . . . Tom and Mr. Donaldson and me".

"I see!" the policeman said, and after a while: "But you did not see him put the gun in that hole, did you?"

"No, but he must have put it there!"

"Yes", said the policeman, "I see".

Then he asked: "Would you recognize this gun, Dan, if you saw it again?"

Dan looked doubtful. "Maybe", he said.

One of the policemen then got up and went outside. Very soon after that, he came back, carrying a gun.

"Now would you be able to say, that this is the same gun as the one you found in the hole yesterday? Have you seen this gun before?"

He put the gun on the table and Dan got up and had a close look at it. Suddenly he said: "Yes sir, this is the same gun. I can see it by this mark!" He pointed at a dark line on the butt that looked as if someone had been trying to carve a name in the hard wood.

"Are you sure you saw this mark yesterday, when you took that gun out of the groundhog hole?"

"Oh, yes sir, I'm very sure", Dan answered eagerly, "I even pointed it out to Tom".

The policeman nodded contentedly and started talking to Dan's Father again: "You see Mr. Jongsma, after you called last night we checked with old Joe and we found this gun in his house".

Father looked slightly amazed: "But I put it back in the hole yesterday, as I told you", he said.

"Yes, I know", the policeman nodded. "But apparently Joe had heard about the shooting and he was worried about his gun. He was also worried that we would find out it was his gun".

"You see" he added, "Joe has quite a long record with us, and the last time he was in Court the Magistrate ordered that he could not have a gun anymore".

"I see", Dad said.

"Yes, so when he heard from people in the street what had happened he went back and got his gun out of there and he was going to hide it in some other spot. Of course, he never figured on the fact that Dan had seen him around the swamp. So he thought we had nothing on him and he figured if he could be quick enough he could even keep his gun.

"But you were still quicker", Dad said.

"That's right, thanks to Dan here, having seen him around that swamp a couple times. When we entered his house last night he hadn't even had time yet to hide the gun properly. It was not difficult for us to find it!"

"Well now, that was a nice piece of work from you folks", Dad said.

Then the policeman cut in again and said: "Of course we did not know anything for sure yet, until Dan told us, a minute ago, that he recognized the gun".

"I see, yes, of course", Father said. Dan blushed when suddenly everyone looked at him. Things were much easier than he had feared.

Then the policeman, who did most of the talking, said: "If I have understood you right, Dan, than it is so that you found this gun in the morning?"

"Yes sir" Dan nodded.

"Then you went back there in the afternoon to show it to your friend?"

"Yes sir", Dan nodded again. He just felt it coming. He almost froze in his chair and all the fear and anxiety came rushing back to him. Here it was! He had thought to get off easy, but it only started now.

"You realize, of course, that all the trouble would not have happened, if you had told your Father first, before going back to that hole!'

Dan did not know any better than to nod again. He did not dare to look up. He had his hands clasped between his knees and he looked at the carpet, without uttering a sound.

It was silent for a long time.

"You realize that, don't you Dan", came the voice from the other policeman again.

"Yes, sir". He just managed to get the words out.

"You're quite a fellow, but here was something too big and dangerous for boys like you. It would have been a lot smarter if you had told your Father first, don't you think?"

"Yes sir", Dan answered again.

"Yes, your friend felt very sorry for what had happened when we visited him this morning. I bet you feel sorry too, don't you?"

"Oh, yes sir", Dan answered and his voice sounded strange to himself.

Then Dad said: "It's been a hard, but a good lesson to him, and he will not forget it!"

The men started talking among themselves again after that.

When Dan looked up, he looked right in the face of the other policeman, who nodded and smiled at him.

"I have a boy your age", he said, and Dan laughed a little. He felt so much relieved now that everything was over, that he had to sigh deeply a couple times.

They were talking about Lloyd now, he understood, and he listened closely.

"Yes, we were there this morning, before we came here", the first policeman said. "That poor boy was so terribly scared!" He shook his head and continued: "He recognized the gun too, but he was terribly nervous. You know, he thought that we had come to take him to jail. His father didn't even know about the whole thing yet!"

(To be continued)

JACHTSEIZOEN

De summitconferentie is gisteravond hoogst onbevredigend afgelopen. Katrien's laatste woorden waren van die aard, dat ze geen mogelijkheden openden tot verblijding. Deze woorden luidden: — Je doet maar net precies wat je niet laten kunt, Arie. Je gaat toch je eigen gang in die dingen. Dat weten we zo langzamerhand wel.

Die woorden hebben me diep gegriefd, hoewel, dat moet ik toegeven, er een kern van waarheid in zit. Ook ditmaal zal ik mijn eigen gang gaan, wis en zeker: Ik ga jagen met Mol en Vander Heide en Schut en nog een stel andere toffe knapen. Het jachtseizoen begint weer en we voelen ons geroepen om er bij te zijn. Het wild in de velden en bossen zou teleurgesteld zijn, indien het mij niet aantrof onder de jagers. De herten en elanden zouden verachtelijk snuiven, wanneer ze zouden vernemen, dat ik thuis was gebleven en mij verscholen had achter de rokken van Katrien. De eenden zouden spottend kwaken en het elkaar toeklepperen: — Wat een vent is die Arie! Verleden jaar kon hij ons niet verschalken en nu heeft hij het fut niet meer.

Met dergelijke beeldrijke argumenten heb ik gepoogd, mijn echtgenote te overtuigen dat het noodzakelijk was, dat ik ging jagen. Maar wie overtuigt een vrouw, die "haar meint al heeft opgemaakt", zoals Piet Vander Heide pleegt te zeggen?

Katrien is tegen jagen, omdat ze er tegen is. Ze gaat er altijd van uit, dat niet het wild, doch de jagers het slachtoffer worden van een schietpartij. Als ze aan jagen denkt, ziet ze geen reebout voor zich, maar een bloedende en kreunende jager. Ze heeft hoegenaamd geen vertrouwen in mijn schietvaardigheid, hoewel ik in dienst ben geweest en nog nooit een kogel de verkeerde kant op heb geschoten. Ook mijn metgezellen zijn voorzichtige jagers. Niemand denkt er aan, om roekeloos te wezen.

— Man, hou er over op, pleegt Katrien te zeggen, als ik zo overredend praat, — je komt vast en zeker nog eens thuis met een afgeschoten rechterhand, en dan heb je de poppen aan het dansen.

Daar begint die vrouw van mij altijd over als het over jagen gaat: een verwonde rechterhand. Dat is gewoon een complex bij haar. Ze denkt er niet aan, dat een verkeerd gemikte kogel het hoofd of het hart des ongelukkigen jagers kan doorboren, neen, het is volgens haar alleen maar de rechterhand, die enorme risico's loopt in het jachtveld.

Het heeft jaren geduurd, voordat ik er achter kwam, waarom Katrien altijd aan rechterhanden denkt, wanneer het over jagen gaat. Ze wilde er nooit graag over praten. Eens, toen we in een oud album foto's tegenkwamen van haar vader, die ik nooit gekend heb, vroeg ze me, of het me niet opviel, dat haar vader altijd zijn handen op de rug hield, als hij op een plaatje moest. En daarna kwam het verhaal. Haar vader was ook zo gek van jagen geweest. (— Altijd op jacht, en nooit wat schieten, net als jij met je vrienden, Arie.) Op een kwade keer, toen hij tevergeefs een paar konijnen nagerend was, was hij blijven staan, om even uit te blazen. Daarbij had hij op zijn schietwapen geleund, met zijn rechterhand op de mond van de loop. Toen was het geweer op onverklaarbare wijze afgegaan. De hand was een bloederige massa geweest en het had maar een haar gescheeld, of de dokter had hem moeten amputeren. Het had twee maand geduurd, voordat de rampspoedige jager de rechterhand weer had kunnen gebruiken, en altijd had de hand er ruw en verminkt uitgezien. Welnu, tijdens het genezingsproces was Katrien's vader dikwijls zeer onbillijk en onredelijk geweest tegen vrouw en kinderen. Hoe Katrien's moeder hem ook trachtte op te beuren met de troostwoorden, dat hij van geluk mocht spreken, dat hij alleen maar zijn hand en niet zijn hoofd voor de loop had gehouden, toen de buks afging, het baatte niet. Het waren moeilijke maanden geweest in het gezin, en dit had het jonge meisjeshart gewond. Daarom droomde mijn vrouw altijd nog van rechterhanden, als we het over jagen hadden.

Volgens Schut, die van beroep verkoper is en veel psychologie heeft gestudeerd, zou nu het rechterhand-complex bij Katrien verdwenen zijn, nu het verleden in dezen helemaal was blootgelegd. Doch niets was minder waar. Voortaan verwachtte ze, dat het mij ook duidelijk zou zijn, dat jagen onverantwoordelijk is met het oog op je rechterhand....

Katrien is vanavond welsprekend in haar stroeve zwijgen. Ze kan me niet afhouden van het uitgestrekte jachtgebied in de foothills van onze onvolprezen Rocky Mountains, en ze weet het.

Neen, ik kan werkelijk niet zonder dat jaarlijks vermaak met mijn goede vrienden Mol en Schut en de anderen. Toegegeven, onze vangsten zijn niet indrukwekkend, toch neemt dit niets weg van het genoegen en plezier, dat je als vrienden hebt in het frisse najaar in de rijke natuur.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Verleden jaar kwamen we na twee dagen met twee magere eenden thuis, maar ook met een stralend humeur! Toe Katrien hoorde, dat de hele trip — benzine, eten, munitie en alles inbegrepen — ons zeventig dollar had gekost, had ze smalend een van de eenden aan een vlerk opgetild en gezegd: — Dat is vijf-en-dertig dollar voor één zo'n scharminkel.

— Kinderen, had ze plechtig gezegd, toen het gebraden eendje op tafel kwam en het mij na ingewikkelde berekeningen gelukt was, om iedereen een stukje te geven, — kinderen, proeft dit goed! Dit is het duurste, dat je ooit in je leven te eten krijgt: drie dollars per hap!

Katrien begrijpt niets van onze diepere motieven. En ze zwijgt maar, alsof ik daarvoor opzij ga!

In mijn eenzaamheid stap ik nog even bij de buurman binnen. — Nog twee dagen, Arie, en dan gaan we de wouden in! begroet Mol me opgewekt. Overigens bedekt zijn opgewektheid ook een dosis inwendige spanning, want hij heeft ook een vrouw getrouwd, en Mrs. Mol zwijgt ook in alle talen. Zij heeft weer andere gedachten als Katrien. Zij wil mee! Ze wil er een uitstapje van maken van de mannen mèt hun vrouwen! Stel je voor, wij met de vrouwenvereniging op jacht! Voordat ze tot zwijgen verviel, waren haar laatste woorden geweest: — Jullie kerels zijn allemaal gelijk, allemaal egoïsten; jullie maar lekker jagen en gekheid maken, en wij thuis zitten sloven en draven; ja, ja.... En toch gaan we jagen! Later gaan we wel eens met de dames uit, maar eerst jagen!

Wanneer de buurvrouw me zelfs geen kopje koffie aanbied, drentel ik maar weer naar huis. Met een van mijn zonen speel ik nog een spelletje schaak, dat ik grandioos verlies. Dan is het bedtijd.

Katrien ligt er al in, als ik de slaapkamer binnenkom. Zwijgend ligt ze naar het plafond te staren.

— Zie je ze vliegen? vraag ik op mijn meest innemende toon, als ik naast haar lig.

Nog zegt ze niets. Maar dan pakt ze met een teder gebaar mijn hand, mijn rechterhand, en bekijkt die hand met alle aandacht.

— Wat een prachthand, zegt ze zacht, — ze sterk en hard; zo eeltig, zo harig.... Ik word er verlegen van. Zoveel schoonheid had ik bij mezelf nooit vermoed.

— Zo'n mooie rechterhand, fluistert Katrien, en dan neemt ze die hand van me en strijkt ermee langs haar ogen. Warempel, er zijn tranen! Ze is toch zo'n beste vrouw!

Zal ik dan toch maar besluiten, om niet te gaan?

Maar die elanden, die je nooit van dichtbij ziet, en die herten met hun fijne neuzen, altijd paraat, en die snaterende eenden, die spotten met alles, wat zich jager noemt, ik moet toch naar ze toe. Ze moeten me toch zien met mijn makkers.

Ik ga toch jagen!

Maar dit zeg ik nu maar niet aan Katrien.

Ik leg mijn rechterhand — die mooie, gezonde en sterke! — op haar natte oogleden en fluister in haar linkeroor: — Je bent een best mens, hoor, een best mens....

Arie.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

For "letters under number" \$ 0.50 extra.
Birth-announcements \$ 3.00
Engagement-announcements . \$ 3.00
Marriage and anniversaries . . \$ 4.00
Notifications of death . . . \$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words \$ 2.00. Every word more 5¢

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we announce the birth of our daughter and sister

SHIRLEY YVONNE

Mr. and Mrs. G. Ouwendyk.
Henriette
John.
Gretha.
Charlotte.
Richard.

September 23, 1961.

110 Brown Street, Waterford, Ont.

Mrs. Andries Post is pleased to announce the marriage between her daughter

JOHANNA
and
Mr. ANDRIES BLAAK

Deo Volente, on Friday, October 13, 1961, at 7.00 p.m. in the London Christian Reformed Church.
Rev. G. Bouma officiating.

Future address:
112 Baseline Road, London, Ont.

---

200 Acre Dairy en Beef Farm

8 kamer huis van alle gemakken voorzien. 2 nieuwe barns, melkhuis, garage, eigen gas wel. Kleigrond. Kan met of zonder vee gekocht worden. Vraagprijs voor lege farm \$ 27,000.— met \$ 12,000.— down.

HUIS NET BUITEN HAMILTON in Fruitland,

6 kamer huis, 3 slaapkamers, badkamer, furnace oil. Mooi huis. Vraagprijs \$ 12,500.—, downpayment \$ 1500.—. Gemakkelijke afbetaling van de hypotheek.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

WIST U dat ondergetekende zijn Kapperszaak gevestigd heeft in **Brampton, 21 Queen Street East** (Miller's Barbershop)?
In Norval open 's avonds van 7—9 en Maandag de gehele dag. Beleefd aanbevelend, W. Venema.

HERDSMAN

Gezocht voor onze modern ingerichte farm, met 100 stuks melkvee, 50 stuks beefcattle en jongvee, een actieve deskundige kracht. Nieuwe woning aanwezig. Bonda Farms Ltd., Middleton, N.S.

BOEKHOUDER

Gezocht een ervaren kracht voor ons veevoederbedrijf, annex proefboerderij, voor spoedige indiensttreding. In staat de gehele administratie zelfstandig te doen. Eventueel woning aanwezig. Canadian Provimi Company Ltd. (Bonda Farms Ltd.), Middleton, N.S.

Wanted:
SINGLE MAN FOR DAIRY FARM

All year round. Phone or write Mr. Harry Clark, R.R. 5, Brampton Ont.. Phone: GLendale 1-2829.

Dairy farmer wants
EXPERIENCED MARRIED MAN

Good wages, good house, etc. Near Alliston. Write Box 885, Orangeville, Ont., stating experience, qualifications, etc.

Eenv. en nette jongeman, 37 j., Chr. Ref., zoekt
KENNISMAKING
met dito meisje of weduwe, in B.C., Canada, of Washington, U.S. Leeftijd 25—36 j. Brieven onder no. 1418, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:
EEN MEISJE VOOR DE WINKEL
en ook genegen om huiswerk te doen. Hageman's Meat Products, Hamilton. MU 9-6906. Na 7 uur JA 2-8913.

Gevraagd:
DRIVER - SALESMAN
voor het verkopen van Hollandse en Canadese vleeswaren. Phone MUrdoch 9-6906, na 7 uur JA 2-8913. Hageman's Meat Products, Hamilton, Ont.

For rent or for sale:
100 ACRE FARM
six miles south-east of Guelph. 9 room stone house, all conveniences, barn. 60 acres tillable land, 10 acres X-mas trees. Phone TA 2-3299, or write A. de Vos, 15 Oxford Street, Guelph, Ont.

Om gezondheidsredenen zeer voordelig te koop een
IN VOL BEDRIJF

Service Station and Body Shop
MET 2 MODERNE APARTMENTS

Dit bedrijf is gelegen aan de hoofdstraat in de welvarende stad Port Colborne aan Erie Lake en het Welland ship-canal. Het grote gebouw is in prima staat van onderhoud en bestaat uit: Ruime garage, werkplaats, schilders werkplaats, afdelingen voor onderdelen en banden, kantoor, badkamer en 2 volledige apartments. Alles centraal verwarmd. (Hot water heating by gas.)
De grote hoeveelheid onderdelen, gereedschappen, kantoormeubelen en andere goederen, zoals een prima 'tow-truck' enz. zijn in de prijs begrepen. Hiervan is een volledige lijst beschikbaar.
Accountants rapport, betreffende omzet, bruto en netto winst is voor serieuze kopers ter inzage.
Een unieke gelegenheid voor vakmensen op dit gebied......
Uiterste prijs \$ 30,000.—. Downpayment voor betrouwbare personen slechts \$ 5,000.—.
De eigenaar is bereid zelf de hypotheek te verstrekken à 6% met zeer gemakkelijke terugbetalingen.
Indien U een best bedrijf wilt kopen, vraagt dan alle verdere inlichtingen aan

K. KRAAY, Realtor
Kantoor 15 King St. ST. CATHARINES, Ont. Tel. MU 5-4245
Huis adres 2 Juliana Crescent Tel. 4-1813

---

125 Acres Dairy Farm met Melkcontract

Aan snelverkeersweg, dicht bij Chr. school en Kerk. Prima land, goede bedrijfsgebouwen, huis voorzien van badkamer en centrale verwarming.
17 melkkoeien en enig jong vee. Veel goede machines. Nieuwe bulk-cooler, nieuw melkhuis, nieuwe melkmachines. Heet en koud water. Volop water uit deepwell. Veel hooi en graan. Prijs \$ 37,500.—. Downpayment slechts \$ 6,000.—. Hypotheek van \$ 31,500.— beschikbaar à 6%, terug te betalen met \$ 200.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.
Wij kunnen U helpen bij het financieren van Uw downpayment.

K. KRAAY, Real Estate Broker
Kantoor 15 King St. ST. CATHARINES, Ont. Tel. MU 5-4245
Huis adres 2 Juliana Crescent. Tel. WE 4-1813

CANADA SAVINGS BONDS

Koop de Uwe nu, op afbetaling of contant, bij elk filiaal van de "Royal"

THE ROYAL BANK OF CANADA

FARM FOR SALE

in Lindsay Area. 126 acres, 95 workable. 7 room frame house. Hydro in all buildings, water in barn. For further information contact Mrs. P. A. Ottens, Dunsford, Ont.

Gevraagd voor direct:
HUISHOUDSTER
in moederloos gezin met 4 kinderen. Leeftijd 30—35 jaar. J. Tilstra, 2117 - 2 Ave. N.W., Calgary, Alta. AT 3-3077.

Voor gezelligheid en goede service, tijdelijk of permanent, write or phone:
MA SCHUURMAN
39 Indian Trail, Toronto 3, Ont. RO 2-7846.

Ontspanning Organisator

Bekwaam persoon gevraagd, heer of dame, voor het organiseren van "Bowling Leagues" en andere ontspannings activiteiten voor Groot-Toronto omvattende organisatie. Schrijf aan Mr. B. F. Porter, 22 Sheppard St., Toronto 1.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334
's avonds HU 1-8283
NEDERLANDSE EN CANADESE RECHTSADVIEZEN

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
Telephone: RAndolph 8-4741
•
51 King Street East
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

Gevraagd in Hamilton:
EEN NET KOSTHUIS
Brieven onder no. 1419, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

172 Acre Dairy Farm

Two homes, running water, pole barn, milking parlor, full line of machinery, 21 cows, 5 heifers, 6 calfs. Asking price \$35,000.—, terms. Without machinery and cattle \$26,000.—. Downpayment \$6,000.—.

A Service Station

with garage, body shop, snackbar plus living quarters. All equipment included. Asking price \$38,000.—. Only \$6,500.— down.

PETER FEDDEMA
REALTOR
BOWMANVILLE, R.R. 4.

GODDESS OF TIME
Horloge en armband: passend als een kus!
17-steens. \$39.75

SLECHTS **\$1** PER WEEK
is nodig voor het schenken van een

BULOVA

en het een
GOUDEN OGENBLIK
te maken.

SEA KING
Een waterproef horloge, zo dun als een schaduw, 17-steens, schokwerend, anti-magnetisch, lichtgevende wijzers en wijzerplaat. \$39.75

BULOVA

KOOPS
Groepsreizen

Speciale groepsreis vanaf Hamilton en Toronto met de Kerstafvaart van de "Rijndam" op 12 December vanaf Quebec naar Rotterdam, onder de ervaren leiding van ons personeelslid Mej. ERNA WOLTEMA.

KOOPS TRAVEL SERVICE

HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA
BOX 307 - 543 BRANT STREET - BURLINGTON
Open Maandag tot Vrijdag tot 9 uur, Zaterdags tot 6 uur.
Telefoon Burlington: NE 4-1813; Toronto WAlnut 2-6413.
Voor spoedgevallen 's nachts en Zondags: NElson 4-8464.

Alle goede dingen in drieën

- De Nederlanden van 1845.
- The Commercial Life Assurance Co.
- The Halifax Insurance Co.
(Canada's oudste verzekeringsmaatschappij)

Bij deze **3**

bent U voor **al Uw verzekeringen** veilig onder dak

Hoofdkantoor: 1303 Yonge St., Toronto. Tel. WA 5-4144

WIJ HEBBEN WEER EEN AANTAL LEUKE BOUWPLATEN IN VOORRAAD!!
Wilt U er gaarne een GRATIS voor Uw kinderen ontvangen? Zendt dan omgaand Uw naam en adres aan: Commercial Life, 1303 Yonge Street, Toronto.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Athens, Ont., J. Van Dyk te Kentville, N.S.

te Kitchener, A. Cammenga te Grand Rapids, Mich.

als Home Missionary voor Charlottetown, P.E.I., A. Cammenga te Grand Rapids, Mich.

Bedankt

voor Cornwall, A. G. Van Eck te Exeter, Ont.

voor Brockville, W. D. Buursma te Munster, Ind.

voor Athens, Ont., Rev. J. Van Dyk te Kentville, N.S.

•

NEW CHR. REF. MINISTER IN HALIFAX, N.S.

Tuesday, Sept. 19 was an unforgetable day for the small Chr. Ref. Church in Halifax, N.S. At that evening Rev. H. Mennege was ordained as Minister of the Gospel, in the midst of the Halifax congregation. Rev. J. Van Dyk was in charge of the service, assisted by Rev. J. Kunst from Truro and Rev. N. Knoppers from Montreal. Rev. Knoppers conveyed the greetings of Classis Eastern Ontario and charged the congregation. Rev. Kunst charged the new pastor of Halifax. After the service opportunity was given to meet the new pastor and his wife. It was a day of great rejoicing for the congregation in Halifax. On Sunday, October 1, Rev. Mennega has preached his inaugural sermon. His new address is: 8 Rosemount Ave., Halifax, N.S.

SUDBURY

De tweede Zondag van iedere maand wordt er te Sudbury een

godsdienstoefening

gehouden om 4 uur in de namiddag, in de Odd Fellows Hall, 547 Howey Crescent, onder leiding van de Chr. Ref. Home Missionary, Ds. B. Bruxvoort.

Voor verdere inlichtingen schrijve men aan Thys Eerkes, 278 Wellington St., Sudbury, Ontario. (Phone OS 3-1547).

Slager's Furniture and Appliances Ltd.

is het juiste en voordeligste adres voor Kwaliteits MEUBELEN en Electrische Artikelen. Komt eens vrijblijvend kijken!

645 BARTON STREET EAST — PHONE LI 9-9810 / LI 9-9610 — **HAMILTON, ONTARIO**

PIET KUIPERS — JOOP DE HAAS

RECEPT VOOR BLINKENDE KACHELS:

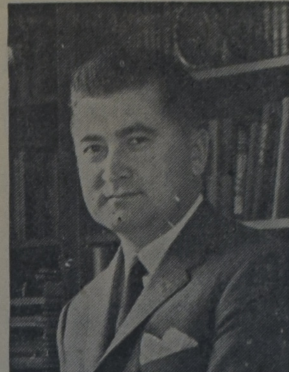
U kunt zelf Uw 'stove cleaner' maken die veel beter en veel goedkoper is dan wat U kunt kopen. Het verwijdert zwart, hard korstig vet en brandplekken als bij toverslag.
U doet het zo: Los 2 tablespoons (heaping) Gillett's Lye op in ½ cup koud water in een glazen jampot. Roer in een ander schaaltje 1 afgestreken tablespoon bloem in ½ cup koud water. Voeg dit langzaam onder aanhoudend roeren toe aan de Lye oplossing.
Smeer dit op de kachel (niet op verf of aluminium) en laat het een uur of twee zitten. Was het dan grondig af met water.
Dozijnen van tijd en geld besparende tips verkrijgbaar in een GRATIS boekje van 60 pagina's. Schrijf aan: Standard Brands Ltd., 550 Sherbrooke W., Montreal.

(Adv.)

Bezoek de Nationale Ethnische Tentoonstelling
en zie

CANADA OP MARS!

STEPHEN B. ROMAN
President

Als President van Denison Mijnen, nodig ik u en uw vrienden hartelijk uit tot een bezoek aan de Nationale Ethnische Tentoonstelling.
Hoewel in de eerste plaats opgezet als een demonstatie van het bereikte door Canadezen van gevarieerde herkomst, zal deze exhibitie naar mijn overtuiging, tevens het grote verlangen uitdrukken van leden van onze ethnische groepen om goede, bruikbare burgers te worden.
Gekomen naar dit land van elke hoek der aarde, brengen zij gebruiken en cultuur van duizenden jaren en een groot en vurig verlangen voor de vooruitgang en verrijking van Canada, dit alles zijnde hun meest gewaardeerde gaven.
Sprekende namens leiding en medewerkers van Denison Mijnen tot de vele personen en organisaties die door hun vlijt, hard werk en samenwerking deze Tentoonstelling mogelijk hebben gemaakt, bied ik een welgemeende gelukwens aan, en spreek daarbij de hoop uit voor een voortdurende steun en succes voor elke poging tot het bewaren van onze democratische levenswijze in dit Nuclear Tijdperk.

DENISON MINES LIMITED
T O R O N T O , C A N A D A

Bezoek onze Stand op de Nationale Ethnische Tentoonstelling, Palace Pier, Toronto. Van 3 t/m 7 October.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Uitgedokterd,

nergens baat gevonden en nu wanhopig? Dan zijn wij er nog! Wat wij met onze onschad Floragenees-kruiden in zulke gevallen bereiken, is onvoorstelbaar. Neemt geen schadelijke verdovende middelen langer, verergert Uw toestand niet nog meer, doch wendt U tot de natuurgeneeswijze. Geen verdoving, doch genezing. Onze attesten bewijzen het ongelooflijke!
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 15.00 bij vooruitbetaling.
Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

THE MERCANTILE BANK OF CANADA
Geaffilieerd met de Nationale Handelsbank N.V., Amsterdam

*

MEER RENTE OP UW SPAARGELD

Op deposito's met vaste termijn en op deposito's met opzegging vergoeden wij aantrekkelijke interest percentages.

Brochures zenden wij U op aanvraag gaarne toe.

THE MERCANTILE BANK OF CANADA
210 Bay Street — TORONTO, Ont. — Tel. EM 2-2551

MONTREAL, QUE.
495 Victoria Square
Tel. UN 6-7802

VANCOUVER, B.C.
540 Burrard St.
Tel. TA 8411

Laat Uw ouders overkomen per K.L.M. voor ca.

$350 per persoon

VANAF AMSTERDAM NAAR TORONTO EN TERUG.
Dit is 30% minder dan de normale prijs. Over deze speciale prijs zullen wij U gaarne alle bijzonderheden geheel vrijblijvend toesturen, zodra deze bekend worden.
Bel, schrijf of bezoek

JAN FABER
bij
LUCAS and KING Ltd.
TRAVEL SERVICE

Kantoor Main Floor Simpson-Sears, op "The Centre" in Hamilton. Postadres: Simpson-Sears at the Centre, Hamilton, Ont. Telefoon LI 9-2475, of bel Jan Faber 's avonds thuis in Burlington op NE 7-5119.

Zeer bijzondere aanbieding! Het bekende boek van Ds. H. J. HEGGER, getiteld:
"MIJN WEG NAAR HET LICHT"
kunt U nu bij ons verkrijgen voor SLECHTS $ 1.25.
Ds. Hegger, gewezen Rooms Katholiek Priester, beschrijft in dit boek op ontroerende wijze hoe hij is gekomen tot het licht der waarheid.
Orders worden uitgevoerd in volgorde van binnenkomst binnen ongeveer vier weken. Indien U hiervan wenst te profiteren dient Uw bestelling direct te worden ingezonden naar
Book and Magazine Centre
Anton Lammers
36 Longwood Rd. North.
Hamilton, Ont.

Gaat U naar Holland?

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF
43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

P. De Haan & Zonen
AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE
FINA STATION
1590 MAIN ST. W.
Hamilton
JA 9-7944
of
FU 3-7380
Zondags gesloten.

FOR HOUSES, Investment Properties, Building Lots and Farms, in or near
TORONTO
see or write
HARRY SNOOK
with
Harvey Keith, Realtor
181 Eglinton Ave. East
HU 7-3333 or HI 7-1417

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door:
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:
Naam ....
Post-adres ....
....

OUD ADRES:

ZIE

LET'S SPEAK ENGLISH

ontworpen om U te helpen bij het leren van de taal, met Prof. John Wevers en Mrs. Betty Fullerton.

CHANNEL 6 CBLT